

ΙΕΡΟΣ
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῆ 1 Σεπτεμβρίου 1912 | ΑΡΙΘ. 74

Γ. «Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκονται ὑπὸ τῶν ἐμῶν».

(Ἰωάνν. ι', 14).

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ

ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

(ΣΤ'. 1)

Ἱερὸν κείμενον

- 1). Τί οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενοῦμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα ἴ, χάρις πλεονάσῃ;
- 2). Μὴ γένοιτο.

Σύντομος ἐρμηνεία

1). Τί λοιπὸν θὰ εἴπωμεν; θὰ ἐδικαιούμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι θὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ λάβωμεν πορὰ τοῦ Θεοῦ πλεονασμὸν θείας χάριτος; Θὰ ἦτο ὀρθὸν νὰ συναγάγωμεν τοιοῦτο συμπέρασμα ἐκ τοῦ ὅτι εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις;

2). Ἄπαγε. Εἶναι παράλογον καὶ ἀσεβές καὶ ὀλέθριον τοιοῦτον συμπέρασμα. Εἶναι ἀλευκὸν νὰ τὸ παραδεχθῇ τις.

Ἐρμηνευτικαὶ παρατηρήσεις

Διὰ τῶν προηγουμένων ἐδίδαξεν ὁ Παῦλος ὅτι καὶ τὰ ἔθνη καὶ οἱ Ἑβραῖοι, ὅλος ὁ ἀνθρώπινος κόσμος ἠμάρτησαν πολὺ ἐπερίσσευσεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἁμαρτία ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἠμολογίσθη ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ

τοῦ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον· ἀλλ' ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις. Ἡ διὰ Χριστοῦ χάρις, ποταμὸς πολύρρους ὑπὲρ πάντα ποταμὸν, ὑπερπλεονάζουσα παρασύρει ὡς κόπρον τοῦ Ἀυγείου τὴν πλεονάζουσαν ἁμαρτίαν καὶ καθαρίζει τὰς καρδίας ἐξ αὐτῆς. Τοῦτο εἶνε μία ἱστορικὴ ἀλήθεια βεβαιουμένη ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

Ἄλλ' ἐκ τῆς ἀληθείας ταύτης δὲν ἔπεται ὅτι πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ πλεονάσῃ εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις. Μὴ γένοιτο! Τὰ πράγματα βεβαιούσι καὶ συνιστῶσιν εἰς ἡμᾶς τὸ ἐναντίον.

Οἱ ἐπὶ Νῶε ἁμαρτωλοὶ ἐπέμειναν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ κατεποντίσθησαν. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα ἐπέμειναν εἰς τὴν ἁμαρτίαν τῆς ἀσελείας, ἀλλὰ κατεκάησαν. Ὁ Ἰούδας ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν τῆς πλεονεξίας καὶ κλοπῆς, ἀλλὰ κατήντησεν εἰς τὴν προδοσίαν, εἰς τὴν ἀγχόνην καὶ εἰς τὸν Τάρταρον. Ἄς μὴ ἐπιμείνωμεν λοιπὸν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἵνα μὴ ἀπολεσθῶμεν καὶ ἡμεῖς.

Τὰ δὲ ἔθνη ἀσπαζόμενα τὸ κήρυ-

μα τοῦ Εὐαγγελίου ἀποστρέφονται τὴν ἁμαρτίαν καὶ σώζονται, ἀντιθέτως πρὸς τὸν Ἰσραήλ. Ὁ ληστής, τὸν ὁποῖον ἀνεβίβασεν εἰς τὸν σταυρὸν ἡ ἁμαρτία, εἰσῆλθεν εἰς τὸν παράδεισον, διότι ἐπίστευσε καὶ μεινότησεν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὸς ὁ Σαῦλος, ὅστις ἐλυμαίνετο τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ δὲν ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀνεδείχθη ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις. Ἄς μὴ ἐπιμείνωμεν λοιπὸν εἰς τὴν ἁμαρτίαν,

ἵνα ἡ χάρις ὑπερπερίσσεύσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς.

Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν εἶνε ἡ ἐξῆς. Ὅσον πολὺ καὶ ἂν ἠμαρτήσαμεν, ἂς μὴ ἀπελιζώμεθα. Δὲν ἐμποδίζει τὸν Θεὸν ἡ πολλὴ ἁμαρτία ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς δώσῃ χιλιάκις περισσοτέραν χάριν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο τὸ πρῶτον πρῶτον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶνε νὰ μὴ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ νὰ τὴν μισήσωμεν τόσον, ὅσον ἀγαπῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, τὸν ὁποῖον ἡ ἁμαρτία καταστρέφει.

Ἐρμηνευτικὴ προσευχή.

Σὺ δόξοι, Πρώτη τοῦ Παντός Δημιουργὸς Αἰτία, ἐπιμοιῆν τῇ ἀρετῇ, καὶ ὄχι τῇ κακίᾳ.

Ἐὰν ὑπερηξήθησαν αἱ δωρεαὶ Σου, ὅπου αἱ ἁμαρτίαι περισσῶν ὑπῆρξαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν δύναται νὰ εἴπῃ, θὰ ἐλύσω τὴν θείαν χάριν πλείονα, ἂν μᾶλλον ἁμαρτήσω. Τοιαύτη ἐξωφρενικὴ ἰδέα ὀλεθρία·

μὴ γένοιτο νὰ τὴν δεχθῇ χριστιανοῦ καρδιά.

Ἄν τὴν ψυχὴν σου ἀγαπᾷς, τὴν ἁμαρτίαν μίσει· καὶ ὁ Θεὸς τὴν χάριν τοῦ πολλῆν θὰ σοὶ χαρίσῃ.

Κ. Α. ΔΙΑΔΗΣΜΑΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀθρῖον Κυριακὴν 2 Σεπτεμβρίου οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Θερησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Ἐδοσεθείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἐξῆς :

Ἱερολογ. κ. Γε. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναῶ τοῦ Νεκροταφείου.

Ἱερολογ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναῶ Μερωνλῆ.

Ἱερολογ. κ. Β. Εὐθυμίου π. μ. ἐν τῇ ἱερῇ ναῶ Μελαντίας, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἀγ. Δημητρίου.

Ἱερολογ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακῆς π. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἀγ. Τρύφωνος.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. ΙΕ', 11—32), ἐξετά-
ζομένη ἐν ἀντιπαραθέσει πρὸς τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώ-
νου καὶ Φαρισαίου (Λουκ. ΙΗ', 10—14).

Καίτοι ἄλλο εἶναι τὸ εἰκονιζό-
μενον ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ Ἀσώ-
του, καὶ ἄλλο τὸ εἰκονιζόμενον
ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ Τελώνου καὶ
Φαρισαίου· καίτοι ἐν τῇ παραβο-
λῇ τοῦ Ἀσώτου εἰκονίζεται καὶ
ὑπονοεῖται ἡ στάσις τῶν Ἰουδαί-
ων πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη, ἡγοῦν τι
ἐφρόνου περὶ τῶν ἄλλων ἔθνων
τῆς γῆς καὶ πῶς ἦσαν διατεθειμέ-
νοι πρὸς αὐτὰ ἐν γένει οἱ Ἰου-
δαῖοι, ἐν δὲ τῇ παραβολῇ τοῦ Τε-
λώνου καὶ Φαρισαίου εἰκονίζεται
ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἐν γέ-
νει κατάστασις τῶν γραμματέων
καὶ Φαρισαίων καὶ ἡ στάσις τῶν
ἀνωτέρων Ἰουδαϊκῶν τάξεων
πρὸς τὰς κατωτέρας· οὐδὲν ἦτιον
πολλὴν ἔχουσι μεταξὺ αὐτῶν τὴν
ὁμοιότητα αἱ δύο αὐταὶ παραβο-
λαὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Εἰς
ἀμφοτέρας τὰς παραβολὰς ταύτας,
δύο διάφοροι ἠθικοὶ χαρακτήρες,
δύο διάφορα πρόσωπα παρέρχον-
ται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν,
ἀνόμοια καὶ ἀντίθετα ὅλως πρὸς
ἄλληλα. Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ Τε-
λώνης εἰς τὴν μίαν, ὁ Ἀσωτος
υἱὸς καὶ ὁ τούτου πρεσβύτερος ἀ-
δελφὸς εἰς τὴν ἄλλην. Καὶ ἡ μία

καὶ ἡ ἄλλη τῶν παραβολῶν τού-
των ἔχει τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἁ-
μαρτωλὸν τῆς. Οὕτω καθὼς ἐν
τῇ παραβολῇ τοῦ Τελώνου καὶ
Φαρισαίου φέρεται εἰς μέσον ὁ δί-
καιος Φαρισαῖος καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς
Τελώνης, οὕτω καὶ ἐν τῇ παρα-
βολῇ τοῦ Ἀσώτου ὁ μὲν πρεσβύ-
τερος υἱὸς παρίσταται ὡς ὁ ἄμεμ-
πτος, ὁ φυλάτιον τὰς ἐντολὰς τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ καὶ οὐδέποτε ἀπο-
μακρυνθεὶς τοῦ πατρικοῦ οἴκου·
ὁ δὲ νεώτερος εἶναι ὁ ἀπολωλὸς,
ὁ κοῦφος καὶ ἀνόητος ὁ ἐγκατα-
λιπὼν τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ εἰς
τὴν ξένην χώραν ἀσώτως καὶ ἐν
ἁμαρτίαις διασκορπίσας τὸν πλοῦ-
τον αὐτοῦ. Πρὸς ἀλλήλους ὁμοι-
άζουσι καὶ οἱ δίκαιοι τῶν εὐαγ-
γελικῶν τούτων παραβολῶν, ὁ
Φαρισαῖος καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀ-
δελφός· διότι καὶ οὗτος καθὼς ὁ
Φαρισαῖος ἔχει τὴν ἀρίστην περὶ
ἑαυτοῦ ἰδέαν, καὶ αὐτὸς ἐπαίρε-
ται διὰ τὴν φρόνησιν τὴν δικαιο-
σύνην καὶ τὰ καλὰ του ἔργα, καὶ
δι' αὐτὰ ἀξιόμισθον ἑαυτὸν θεω-
ρεῖ· καὶ οὗτος τὴν ἔπαρσιν καὶ
τὴν ἀλαζονίαν ἔχει εἰς τὸν νοῦν
καὶ τὴν σκληρότητα καὶ ἀσπλαγ-

χνίαν εἰς τὴν καρδίαν, μεμφόμε-
νος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ παν-
τάσιν περὶ αὐτοῦ ἀδιαφορῶν.
Ἀμφοτέροι, ὅτε Φαρισαῖος καὶ ὁ
πρεσβύτερος ἀδελφὸς ἑαυτοὺς μό-
νον ἀρέσουν, εἰς ἀμφοτέρους λείπει
ἡ βαθεῖα συναίσθησις τῆς ἀν-
θρωπίνης ἀσθενείας καὶ ἡ τελεία
διάγνωσις τῆς ἁμαρτίας· ἀμφοτέ-
ροι εἶναι ψυχροὶ καὶ ἀναίσθητοι
εἰς τὰ παθήματα καὶ τὰς δυστυ-
χίας τῶν ἄλλων. Καὶ ὁ μὲν Φαρι-
σαῖος παρουσιάζεται ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ὑψαύχην, καυχώ-
μενος καὶ διασαλπίζων ἐνώπιον
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἐπιδεικτι-
κῶς τὰς ἀρετὰς του· ὁ δὲ πρεσβύ-
τερος ἀδελφὸς συνωφρυνόμενος
καὶ κατηφῆς μένει ἔξω τοῦ πατρι-
κοῦ οἴκου, ἀρνούμενος νὰ εἰσέλ-
θῃ ἐν αὐτῷ καὶ συμμετάσχη τῆς
ἐκδηλουμένης ἐν αὐτῷ γενικῆς
χαρᾶς, καὶ ἐκεῖ πνέων ὀργὴν καὶ
θυμὸν ἀπαριθμεῖ καὶ αὐτὸς ἐνώ-
πιον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὰ ἔργα
τῆς φρονήσεώς του καὶ τὸν ἄμεμ-
πτον ἐν γένει βίον του ἐγκωμιά-
ζει· περιφρονήσεως βλέμμα ἔλ-
πτει ἐκεῖνος πρὸς πάντας ἐν γέ-
νει τοὺς ἄλλους, ὀνομαστὶ δὲ πρὸς
τὸν Τελώνην· μετὰ περιφρονή-
σεως ἀναφέρει καὶ οὗτος τὸν νεώ-
τερον ἀδελφὸν του ὡς κατασπα-
ταλήσαντα ἐν ἀσωτείᾳ τὸν πατρι-
κὸν του πλοῦτον, καταμεμφόμε-
νος καὶ κατακρίνων πλαγίως καὶ

αὐτὸν τὸν πατέρα του. Ἀπαίσιοι
καὶ ἀποτρόπαιοι χαρακτήρες τὴν
ἀποδοκιμασίαν καὶ τὴν ἀποστιρο-
φὴν προκαλοῦντες τῶν εὐγενῶν
καὶ ἐνθέων ψυχῶν! Ὁμοιότητα
ἔχει ἐν μέρει καὶ ὁ ἄσωτος υἱὸς
πρὸς τὸν Τελώνην, διότι, ἂν καὶ
ὁ τελευταῖος οὗτος ξένα ἀγαθὰ ἀ-
δίκως ἤρπασε καὶ ἐσφετερίσθη,
ἐκεῖνος δὲ τὴν ἀναλογοῦσαν εἰς
αὐτὸν πατρικὴν περιουσίαν ἀσώ-
τως διεσκορπίσεν, οὐχ ἦτιον ἀμ-
φότεροι ἐν τῇ ἀθλιότητι τῆς ἁ-
μαρτίας εὐρίσκονται, καὶ τὴν ἀ-
θλιότητα ταύτην ἐνδομύχως ἀλ-
σθάνονται· καὶ ἀμφοτέροι μετὰ
συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμέ-
νης καρδίας, τὸ ἔλεος τοῦ οὐρα-
νίου αὐτῶν πατρὸς ἐπικαλοῦνται.
Καὶ παρ' ὅλην ὁμῶς τὴν ὁμοιότη-
τα, τὴν ὁποίαν ἔχουσι μεταξὺ αὐ-
τῶν αἱ παραβολαὶ αὐταί, ἡ παρα-
βολὴ τοῦ Ἀσώτου εἶναι καὶ πλου-
σιωτέρα καὶ μᾶλλον συγκινητικὴ
καὶ κατανυκτικὴ· διότι ἐν αὐτῇ ἀ-
νοίγονται ἐνώπιον ἡμῶν οὐ μόνον
τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ μετανο-
οῦντος ἁμαρτωλοῦ, δὲν γίνεται ἀ-
κουστή μόνον ἡ δέησις αὐτοῦ «ὁ
Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτω-
λῷ», «Πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκέ-
τι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου
ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων
σου», ἐν αὐτῇ ἱστορεῖται καὶ ἡ ἐγ-
κατάλειψις τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κα

ἢ ἀποδημία μακρὰν τοῦ πατρικοῦ οἴκου καὶ ἢ φοβερὰ ἀθλιότης, εἰς τὴν ὁποίαν κατήντησεν ἐν τῇ ξένῃ χώρᾳ ζῶν, καὶ ἢ συναίσθησις ἐπὶ τέλους τῆς τοιαύτης ἀθλιότητος, καὶ ἢ ἀνάμνησις τῆς προτέρας εὐτυχίας, καὶ ἢ ἀπόφασις τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ πατέρα. Ἐν τῇ παραβολῇ ἄρα τοῦ ἀσώτου υἱοῦ προβάλλεται ἐνώπιον ἡμῶν ὁλόκληρος, οὕτως εἰπεῖν, ὁ βίος τοῦ ἁματωλοῦ, ἀφ' ἧς ἡμέρας, ἀπομακρυνόμενος τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ πατρὸς, εἰσέρχεται εἰς τὴν χώραν τῆς ἁμαρτίας μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν πικρῶς μετανοῶν καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος, λαμβάνει πρὸ ὀφθαλμῶν ὅλην τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτοῦ ἀθλιότητα καὶ κακοδαιμονίαν καὶ ἐπιστρέφει μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ ριφθῇ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ φιλοστόργου πατρὸς του, τὴν συγγνώμην καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπικαλούμενος. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ φέρει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν καὶ ζωηρῶς ἐξεικονίζει καὶ τὴν πατρικὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν χαρὰν, ἣτις γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁματωλῷ μετανοοῦντι.

Τὴν ἀγάπην τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς πρὸς τὸν ἁματωλὸν καὶ τὴν χαρὰν, ἣτις γίνεται ἐπὶ τῇ μετανοίᾳ αὐτοῦ ἀναγράφει ὁ Σωτὴρ καὶ εἰς δύο ἄλλας παραβολάς, εἰς

τὴν παραβολὴν τοῦ ποιμένου, ὅστις ἀφίνει τὰ 99 πρόβατα καὶ τρέχει καὶ ζητεῖ τὸ ἀπολωλὸς, καὶ δειαν τὸ εὔρη τὸ φέρει ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ καὶ χαίρει χαρὰν μεγάλην, διότι τὸ εὔρη καὶ εἰς τὴν παραβολὴν τῆς γυναικὸς ἣτις ἔχουσα δέκα δραχμάς καὶ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν ἀπολέσασα, ἀναπτει λύχνον καὶ σαρώνει τὸν οἶκον αὐτῆς καὶ ζητεῖ αὐτὴν ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἀφοῦ τὴν εὔρη, χαίρει χαρὰν μεγάλην διότι εὐρέθη ἡ ἀπολεσθεῖσα δραχμή.

Ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ ἀσώτου εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Θεὸς παρίσταται μᾶλλον ὡς δεχόμενος τὸν ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα καὶ ἐπιστρέφοντα πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ πατρικὸν ὄμμα δὲν περιεπλανᾷ πάντοτε στρεφόμενον πανταχοῦ καὶ ἀναζητοῦν πόθεν νὰ ἴδῃ ἐπανερχόμενον τὸ ἀπολωλὸς τέκνον, ἀφοῦ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον προστίθῃσι καὶ τοῦτο ὅτι «ἔτι αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ;» Τῷ ὄντι τὸ κέντρον καὶ ἡ καρδιά, οὕτως εἰπεῖν, τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου ἐγκείται ἐκεῖ ὅπου φέρεται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν ὁ οὐράνιος πατὴρ δεχόμενος τὸ ἀποπλανηθὲν τέκνον του. Ἡ εἰκὼν ὅσον εἶναι ὑψηλὴ, ὠραία καὶ θεσπεσία, τόσον ἀφ' ἐτέρου εἶναι ψυχολογικὴ καὶ ἀπλουστάτη, θίγουσα καὶ συγκινοῦσα

βαθέως τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. «Ἐτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ εὐσπλαγχνίσθη καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον καὶ κατεπίλησεν αὐτόν». Μακρόθεν εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ! ἄρα περιέμενε τὸν υἱὸν του καὶ πάντοτε ἔρριπτε μακρὰν τὸ βλέμμα του, ποθῶν νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐπανερχόμενον εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἄρα οὐδέποτε ἐλησμόνησεν, οὐδέποτε ἐγκατέλιπεν αὐτόν· πάνταχοῦ καὶ πάντοτε ἀοράτως συνώδευεν αὐτόν, ὁμιλῶν μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ θείου νόμου, τὸν ὁποῖον ἐνεχάραξεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου του. Ναί, εἰς ἡμᾶς φαίνεται, ὅτι ἀπλῶς μόνον δέχεται ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν του ἐπιστρέφοντα πρὸς αὐτόν, καὶ ὁμοῦ αὐτὸς ἀφ' ἀρχῆς ἔτι ἀνεξήτει καὶ ἐπόθει νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐπανερχόμενον, καὶ πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐνεφανίζετο ἐνώπιον αὐτοῦ ἀοράτως, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀπατηλῆς εὐτυχίας, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του, καὶ εἰς τὰς στιγμὰς τῶν κινδύνων, καὶ εἰς τὰς ὥρας τῶν θλίψεων, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας του, καὶ ὡς πατὴρ ἀγαθὸς τὴν ἐπιστροφὴν καὶ ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ ἐν παντὶ καιρῷ

καὶ διὰ παντὸς τρόπου ἐπεξήτει καὶ διεπραγματεύετο, ὡς πράττει τοῦτο καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁσάκις ἐγκαταλείποντες τὸν Θεὸν ἀποδημοῦμεν «εἰς χώραν μακρὰν», εἰς τὴν χώραν τῆς ἁμαρτίας, ὅτε ψυχροὶ πλέον καὶ ἀδιάφοροι πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων ἡμῶν, πρὸς τὰ ἥθη τὰ χρηστά καὶ τὰς ἀγίας συνηθείας τῆς πατρικῆς ἐστίας, οὔτε προσευχήν, οὔτε ἐκκλησίαν πλέον ἐνθυμούμεθα, οὔτε τι σεβασμοῦ καὶ τιμῆς ἄξιον δι' ἡμᾶς ὑπάρχει ἐν τῇ θρησκείᾳ, οὔτε ἱερὰν τινα συγκλήσιν καὶ χαρὰν πλέον αἰσθανόμεθα.

Καὶ δέχεται λοιπὸν ὁ πατὴρ τὸν μετανοήσαντα καὶ ἐπανελθόντα υἱὸν του ἐν ὅλῃ τῇ πατρικῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, οὐδεμίαν μομφὴν ἐπιρρίπτει κατ' αὐτοῦ, οὐδεμίαν τοῦ μαύρου παρελθόντος μνείαν ποιεῖται, οὐδαμῶς ὀνειδίζει, ἀλλ' οὔτε συνθήκας καὶ ὄρους πρὸς παραδοχὴν αὐτοῦ προβάλλεται· τρέχει, πίπτει ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, ἐναγκαλίζεται αὐτόν καὶ μετ' ἀνεκλαλήτου πατρικῆς ἀγάπης καταφιλεῖ καὶ πρὶν εἰ ἀκούσῃ τὴν θλιβερὰν ἐξομολόγησίν του «Πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.» Ἡ πατρικὴ ἀγάπη ὑπερχειλίζει καὶ καλύπτει τὰ πάντα· ὁ πατὴρ βλέπει τὴν καρδίαν τοῦ

δυστυχοῦς τέκνον του αἱμάσσουσαν ἐν τῇ ἐπιγνώσει τῆς ἀθλιότητός του, βλέπει τὸν υἱὸν του τεταπεινωμένον καὶ ἐντελῶς ἐξουθενημένον ὑπὸ τὰ ῥάκη τῆς ἁμαρτίας καὶ μὴ τολμῶντα πλέον νὰ φέρῃ τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ υἱοῦ, ταῦτα θεωρεῖ ἀρκετὰ ὁ πατήρ καὶ πλήρης ἀγάπης καὶ στοργῆς τὰ πάντα συγχωρεῖ, καὶ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, τοὺς ὑπηρέτας καὶ οἰκονόμους τῶν μυστηρίων τῶν θείων αὐτοῦ χαρίτων, στρεφόμενος, αὐτοὺς προσκαλεῖ, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀποτεινόμενος λέγει· «Ἐξενέγκατε τὴν στολήν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν.» Φέρετε, λέγει, καὶ ἐνδύσατε τὸ ἀγαπητόν μου τέκνον μὲ τὴν ἁγίαν στολήν τῶν δικαίων, τὴν ὁποίαν ἔφερε πρότερον καὶ θύσατε τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντα καὶ τρέφοντα καὶ ζωοποιοῦντα τοὺς νεκρωθέντας ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, δίδωσι τὸ σύνθημα τῆς μακαρίας ἀπολαύσεως, τῆς εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἐπιλέγων «καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν». Τοιαύτη εἶναι ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ συμβολιζομένη θεσπεσίως ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ, ἀγάπη ἄπειρος ἀνέκφραστος μυστηριώδης! ἀγάπη, ἣτις δὲν μέμφεται, δὲν λοιδοροῖ, δὲν ὀνειδίζει, ἀγάπη ἣτις εἶναι ὅλη ἔλεος, ὅλη συμπάθεια καὶ εὐσπλαγχνία, ἀ-

γάπη ἣτις πάντα δέχεται καὶ πᾶσαν ἁμαρτίαν συγχωρεῖ, ἀγάπη ἐκπλύνουσα καὶ ὑπὲρ τὴν χιόνα λευκαίνουσα ἡμᾶς καὶ μὲ τὴν στολήν τῆς πρώτης ἀθωότητος ἐνδύουσα καὶ μεθ' ἡμῶν ἐορτὴν εὐφροσύνην πανηγυρίζουσα, διὰ τὴν ἀπολαύση ἡμᾶς ὑγιαίνοντας ἐν μετανοίᾳ καὶ ταπεινώσει ψυχῆς.

Προσέλθωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἐν ταπεινώσει καρδίας ἐνώπιον τοῦ πατρὸς ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. «Καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουθενώσκει,» εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον (ψαλ. Ν'). Ταπεινωθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐνώπιον τοῦ πλάστου καὶ δημιουργοῦ ἡμῶν· οἱ ταπεινοῦντες ἑαυτοὺς εἶναι ἀρεστοὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ὑπερήφανοι καὶ ἀλαζόνες εἰς οὐδένα εἶνε ἀρεστοί, οὔτε εἰς τὸν Θεὸν οὔτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τοὺς ταπεινουμένους καὶ μετανουοῦντας διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἀνοικτή, εἰς τοὺς ὑψάχοντας καὶ ἀμετανοήτους ἁμαρτωλοὺς εἶναι κεκλεισμένη. Ὅσον καὶ ἂν ἐπαίρωνται οὔτοι διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, ὁ Θεὸς δὲν τοὺς δέχεται, ὅσον ἁμαρτωλοὶ καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνοι, ὁ Θεὸς τοὺς συγχωρεῖ καὶ τοὺς δικαιοῦναι μετανοοῦντας. Τοῦτο ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, τοῦ-

το διδάσκει ἡμᾶς πληρέστερον πίζει τὰ καλὰ του ἔργα ὁ Φαρισαῖος, ἀλλ' αὐτὰ διόλου δὲν τὸν ὠφελοῦν, διότι εἶνε φαρμακευμένον ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Εἰταπεινώθη καὶ τὸν ἐγω-

Ἡ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΣΟΥ ΒΕΘΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

μετενόησεν ὁ Τελώνης, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ ἀνέβη μέχρι τοῦ Υψίστου. Εἰταπεινώθη καὶ μετενόησεν ὁ ἄσωτος υἱός, καὶ μετὰ χαρᾶς ἐγένετο δεκτός ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ. Ἀπαριθμεῖ καὶ διασαλ-

ῖσμον καὶ ἀπὸ τὴν σκληρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν τῆς καρδίας πρὸς τὸν πλησίον· προβάλλει καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τὴν φρόνησίν του καὶ λέγει ὅτι ποτὲ δὲν ἀφῆκε τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ

ποτέ δὲν παρέβη τοὺς ὀρισμοὺς καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ὄλα αὐτὰ εἰς τίποτε δὲν τὸν ὠφελούνη· διότι ἡ καρδιά του εἶναι ἀσπλαγχνος καὶ ἀναίσθητος εἰς τὰ παθήματα καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ γεμάτη ἀπὸ ἔπαρσιν ἀπὸ ἐγωϊσμὸν καὶ ὑπερηφάνειαν. Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ Τελώνης, ὁ πρῶτος σβύτερος καὶ ὁ νεώτερος υἱὸς εἶναι παραστάσεις συμβολικαὶ μεγάλων ἀντιθέσεων ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι εἰκόνας σοβαραὶ, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε ἐνώπιον ἡμῶν

εἰς αὐτὰς εὐρίσκομεν ἕκαστος ἀναγραφομένην τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου ἡμῶν, οὕτως ἢ ἄλλως, ὁ μὲν ἀμυδρότερον, ὁ δὲ ζωηρότερον· διότι πεῖραν τῶν περιπετειῶν τῆς ζωῆς τῶν εἰκονιζομένων εἰς τὰς παραβολὰς ταύτας προσώπων πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐλάβομεν καὶ ἔχομεν. Τὰς παραβολὰς λοιπὸν ταύτας ἄς ἔχωμεν πάντοτε εἰς τὴν ἐνθύμησιν ἡμῶν, ὅσοι θέλομεν καὶ ζητοῦμεν παρηγορίαν ἀληθινὴν εἰς τὰ ναύαγια καὶ τὰς θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς.

† Ὁ πρ. Νικομηδείας ΦΙΛΟΘΕΟΣ

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

Ἐν τῷ δημοσιευθέντι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 72 φυλλαδίῳ Λόγῳ Πανηγυρικῷ τοῦ ἱερολ. κ. Γρ. Ὁρφανίδου παρεσέφρυσαν τὰ ἐξῆς τυπογραφικὰ παροράματα :

Ἐν σελίδι 1160, στήλῃ α'. σειρᾶ 36 γραπτέον ὑποβιβάζοντα ἀντὶ ὑποβασιάζοντα.

Ἐν σελίδι 1163, στήλῃ α', σειρᾶ 15 γραπτέον τινὲς δ' ἐξ αὐτῶν τὰ

ἐπαγγέλματα ἀντὶ τῆς δόξης τὰ ἐπαγγέλματα.

Ἐπίσης εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 73 φυλλαδίῳ παρεσέφρυσαν τὰ ἐξῆς τυπογραφικὰ παροράματα :

Ἐν σελίδι 1176, στήλῃ α', σειρᾶ 9, γραπτέον Καὶ ἄς μὴ ἀντὶ Καὶ ἵνα μὴ.

Ἐν σελίδι 1178, στήλῃ β', σειρᾶ 25, γραπτέον νὰ ἀποκατασταθῇ ἀντὶ νὰ ἀντικατασταθῇ.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1911—1912

Τῶν κ. κ. Παντελῆ Κασάπογλου, Γεωργίου Ρουσέν, Ἀντωνίου Ἀθηνογένους, Παναγιώτου Λουκέλλη, Μιχαὴλ Νικολαΐδου, Νικολάου Βακκλάκη, Στυλιανοῦ Κοκκαλά, Δημητρίου Δουρουδόγλου καὶ Δημητρίου Σεμιζοπούλου.*

Σεβασμιώτατε Δέσποτα, Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε, Ἐξοχώτατε Κύριε Πρόξενε, Εὐσεβεῖς Κυρίαὶ καὶ Κύριοι, (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου καὶ τέλος).

Τὰ ὅλα ἔσοδα τῆς Ἀδελφότητος ἀνήλθον κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰς γρ. 98833.75 ἔχουσι δὲ κατὰ μερίδας ὡς ἐξῆς :

Απὸ Συνδρομῶν Μελῶν γρ. 48700.75
 > Εἰσπράξεις σχολῆς Μορτακίων > 7967.50
 > Ἐνοίκια κτημάτων > 6972.50
 > Ἐπιδόματα Κοινοτήτων > 8190.—
 > Λωρεᾶς > 1820.—
 > Ἐκδρομὴν εἰς Ἐφεσον > 3129.—
 > Τόκους > 1978.25
 ἦτοι ἐν συνόλῳ γρ. 78758.—

Τὰ δὲ ἔσοδα εἰς γρόσια τρεχούμενα 98833.75 ἦτοι :

Εἰς Ποσοστὰ Εἰσπρακτῶρων γρ. 7277.50
 > Γενικὰ ἔσοδα > 14952.—
 > Μισθοὺς ἱεροκρητῶνων > 40590.—
 > Ἐσοδα σχολῆς Μορτακίων > 17188.—
 > Ἐπίδομα εἰσπρακτορος > 897.75
 > Ἐπίδομα ὑποτρόφου > 7284.50
 > Μισθοὺς ἐπιστατῶν > 1239.—
 > Μισθοὺς γραμματέως > 9405.—
 ἦτοι τὸ ὅλον γρ. 98.833.76

* Ἀνεγνώσθη τῇ 12 Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Π. Λουκέλλη.

Εἰς τὰς ὡς ἄνω εἰσπράξεις δὲν ἐλφθησαν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξ Ἀμερικῆς ἐμβασθέντα ἡμῖν μέχρι τῆς 31ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. γρ. τρεχοῦμ. 15955,50 καθότι τὰ ἐν λόγῳ ποσὰ εἰσπράχθησαν παρὰ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀδελφῶν ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ κτιρίου.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς παρουσίας καταστάσεως μέγα μέρος τῶν ἐξόδων ἐκαλύφθη δυστυχῶς ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος κεφαλαίου· τοῦτο δὲ διότι αἱ μὲν εἰσπράξεις ἀπὸ συνδρομῶν μελῶν ὑστέρησαν κατὰ 20000 περίπου γρ. τρεχ. ἀπὸ τῆς παρελθούσης χρήσεως, αἱ δὲ κτηματικαὶ εἰσπράξεις ἠλαττώθησαν κατὰ 50 0)0 τῶν προηγουμένων περιόδων, λόγῳ ὅτι κατηδαφίσθησαν αἱ τε οἰκίαι καὶ τὰ μαγαζεῖα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου ἔξαμήνου.

Τὸ χάσμα αὐτὸ ἢ μᾶλλον τὸ παρυσιαζόμενον ἔλειμμα θὰ ἦτο πολὺ μεγαλύτερον πρῶτον, εἴν δὲν ἐγένετο ἢ περικοπὴ τῶν μισθῶν τῶν ἱεροκηρύκων καὶ ὄλου τοῦ ἐν τῷ γραφείῳ προσωπικοῦ καὶ δεύτερον ἐὰν δὲν ἦρχετο ἐπίκουρος ἢ Μαγνησία διὰ προσφορᾶς 45 λιρῶν ὀθωμαν. ἀπέναντι τῶν ἐπὶ ὀκτάμηνον δύο τακτικῶν κηρυγμάτων καθ' ἑκάστην Κυριακὴν γενομένων, ἐνὸς πρωϊνοῦ καὶ ἐνὸς μεταμεσημβρινοῦ, τὰ ὁποῖα προφρόνως παρέσχεν ἢ Ἀδελφότης ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς σχετικῶς τούτου ἐπιδόματος τῇ συστάσει τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν.

Τὴν αὐτὴν ἀνακούφισιν ἠσθάνθη

ἢ Ἀδελφότης καὶ ἐκ τῆς δεκαλίρου δωρεᾶς τοῦ ἀξ. αὐτῆς Προέδρου κ. Παντελῆ Κασάπογλου προσφερθείσης εἰς μνήμην τῆς πολυκλαύστου αὐτοῦ θυγατρὸς Φωτεινῆς, ἐφ' ᾧ εὐχαριστοῦσα θερμῶς δέεται τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Γενικῶς ὡς πρὸς τὰ γλίσκρα εἰσοδήματα παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς :

Εἰς φυλὴν, ἢ ὁποῖα ἔχει ἀξιώσεις ὅτι κατέχει τὰ σκῆπτρα τοῦ πολιτισμοῦ ἐν Ἀνατολῇ καὶ τῆς ὑπεροχῆς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, βιομηχανικὴν, ἐμπορικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν, καὶ ἢ ὁποῖα φυλὴ λόγῳ τοῦ πληθυσμοῦ δὲν εἶνε ἀξιοκαταφρόνητος, ἔχουσα ἀξιώσεις νὰ δεσπόζη ἐν Ἀνατολῇ, ὑποχρεωμένη οὖσα πρὸς τοῦτο ἐνεκα τῶν γνωστῶν ἱστορικῶν λόγων, εἶνε δυσάρεστον σύμπτωμα ἢ τοιαύτη ἀναληγία, τολμῶμεν εἰπεῖν, πρὸς τὸ μοναδικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τρανὸν μαρτύριον, ὅτι ὑπάρχει ὄντως ἐν ἡμῖν, πραγματικὴ ζωὴ.

Ἄρα γε δὲν δικαιούται τις νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ ἄτομα τὰ μὴ ἐκδηλοῦντα τὴν μοναδικὴν ταύτην ζωὴν, ἔκφανσις τῆς ὁποίας εἶνε αἱ χάριν τῆς διαδόσεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ θυσίαι, ὡς ζωντανὰ πτώματα ;

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον μετὰ περικοπῆς λύτης ἀτενίζει εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην· μὴ εὐρὸν δὲ ἕτεραν διέξοδον προέβη εἰς τὴν ὅλως ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς διὰ λόγους κοινωνιολογικούς, διόρθωσιν τοῦ κακοῦ τού-

του, διὰ τῆς περικοπῆς τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐργατῶν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, ἀντιθέτως καὶ πρὸς τὴν εὐαγγελικὴν ἀκόμη ἀρχὴν, καθ' ἣν ὁ ἐργάτης εἶνε ἄξιος τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν λύσιν ἑτέρου προβλήματος τὰ μάλιστα ἐπιτακτικῶς παλαίει διαρκῶς τὸ Συμβούλιον καὶ εὐρίσκειται ἐν διηνεκεῖ ἀγωνία.

Ἡ Σμύρνη, ἔχουσα τὴν ἄνωθεν εὐλογίαν, παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν πολλῶν, νὰ διατηρῇ ἄσβεστον τὸ εὐαγγελικὸν φῶς, ἀποτελοῦσα δὲ τὸ κέντρον ἀπάσης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, ὡς προσφωῶς ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητρολίτου ἡμῶν, ὀνομασθεῖσα ἐγκέφαλος καὶ ὀφθαλμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔξ οὗ πρέπει νὰ ἐκπέμπωνται πλούσιαι αἱ φωτιστικαὶ ἀκτῖνες περὶ καὶ εἰς τὰ βῆθη τῆς Ἀνατολῆς, δέον ν' ἀποτελεῖ ἐν σχολεῖον καὶ βῆμα μορφώσεως κληρικῶν καὶ διδασκάλων τοῦ Εὐαγγελίου.

Καὶ ἂν δὲ ὁ προορισμὸς αὐτῆς οὗτος δὲν εἶνε ἀντιληπτὸς εἰς τοὺς πολλούς, δέον νὰ καταστῇ οὗτος ψηλαφητὴ πραγματικότης, τάσσουσα ἑκάστον ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου ἐν ᾧ ἐλήθη καὶ παρέχουσα τὰ μέσα τῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς.

Ἐπειδὴ δὲ γενικῶς τὸ Ἔθνος ἡμῶν δὲν δύναται ἀκόμη ἐνεκα τῶν δυσμενῶν περιστάσεων νὰ ἐξομοιωθῇ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην πρὸς τὰ ἄλλα χριστιανικὰ ἔθνη καὶ ἐπειδὴ

φύσει ὁ Ἕλλην ἐργάζεται καὶ ζῆ μᾶλλον διὰ τὰ ἰδεώδη παρὰ διὰ τὴν ὕλην, τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἀπεφάσισεν, ὅπως τάξη ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου τὸν μὲν ἱερολ. κ. Γρηγόριον Ὀρφανίδην ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ πρωῖνά Κυριακὰ κηρύγματα, τὸν ἱερολ. κ. Γεώργιον Πασχάλην εἰς τὴν συντακτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ περιοδικοῦ, τὸν δὲ ἔλλογ. κ. Πέτρον Κατσίναβάρην καθὼς καὶ τὸν ἄρτι προσληφθέντα ἔλλογ. κ. Βασίλειον Εὐθυμίου ὡς καὶ τὸν παλαίμαχον ἔλλογ. κ. Ἀνδρέαν Κουρνιακτὴν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ κήρυγμα.

Παρὰ δὲ τὰ γλίσκρα μέσς, τὰ ὁποῖα διαθέτει ἢ Ἀδελφότης, ἔξακολουθεῖ σπουδάζουσα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου τὸν ζηλωτὴν νέον κ. Νικόλαον Γραϊκαν, χάριν τοῦ ὁποῖου διὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐδαπάνησε γρ. τρεχ. 7284,50.

« Ἱερὸς Πολύκαρπος » .

Παρὰ τὴν διστακτικότητα τοῦ προκατόχου Συμβουλίου καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν αὐτοῦ ἢ ἡμετέρα Ἀδελφότης χάρις εἰς τὴν πατρικὴν καὶ ἐπίμονον προστασίαν καὶ μερίμναν τῆς Α. Σεβ. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν κ. κ. Χρυσοστόμου, ἐξησφάλισε τὴν πραγματοποίησιν ἐνὸς μυχίου πόθου ὄλων τῶν προκατόχων συμβουλίων καὶ τῶν μελῶν, τὴν ἐκδοσιν δηλονότι θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα « Ἱερὸς Πολύκαρπος », μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος του καὶ

τιμῶντος τὴν τε «Εὐσέβειαν» καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Σμύρνης.

Χάρις εἰς τὰς ἀόκτους ἐνεργείας καὶ τοὺς κόπους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὸ περιοδικὸν ἐξησφάλισε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἀποπληρῶσαν διὰ τὸ πρῶτον ἔτος, τὸ πρὸς τὴν «Εὐσέβειαν» χρόνος τοῦ καὶ ἀποκτήσαν ἴδια κεφάλαια πρὸς συντήρησίν του. Οὕτω δὲ ἐκαὶ ὅπου δὲν φθάνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ προφορικῶς διὰ τῶν ἱεροκηρύκων, ἐπιχέεται ὡς ζωογόνος αὐρα ἀντὶ εὐτελεστάτου σχετικῶς τιμήματος ἢ γραπτὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τῆς σθεναρᾶς ἀρθογραφίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἡμῶν κ. κ. Χρυσοστόμου, τοῦ διευθύνοντος τὸ περιοδικὸν Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἁγίου Τράλλεων καὶ τῶν τιμῶντων αὐτὸ δοκίμων χειριστῶν τοῦ καλάμου πρὸς οὓς ἐκφράζομεν καὶ δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς τε Ἀδελφότητος ἡμῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ Αὐτῆς.

Ὁ πολὺς κόσμος δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη εἰσεῖν νὰ αἰσθανθῇ τὸ συμφέρον του, νὰ ἀναπτύσσεται διὰ θρησκευτικῶν ἀναγνώσμάτων· οὕτω καίτοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» ἀπὸ 7000 ὅπου ἦσαν ἀνῆλθον ἐφέτος εἰς 8000, ἐν τούτοις ὅμως φόβος ὑπάρχει μήπως, ὅπως ἡ πρώτη πρὸς τὴν «Εὐσέβειαν» ἀγάπη τῶν πρώτων ἑτῶν, καθ' ἃ ἠεριθμοῦντο κατὰ χιλιάδας τὰ μέλη τῆς ἡλαττώθη, οὕτω καὶ τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν διὰ τὸν «Ἱερὸν Πολυκάρπον» διαδεχθῇ κόρος καὶ ψυχρό-

της, ἀλλ' ὁ φόβος οὗτος ἰδιάζει εἰς τοὺς ψοφοδεεῖς καὶ ἀπηλιπισμένους πρὸς τοῦ μέλλοντός των, οὐχὶ δὲ εἰς τοὺς ἔχοντας στερεὰν τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου, οὕτως αἱ διδασκαλαὶ θὰ κατισχύσωσι πάντων· τῶν καθ' ἑκάστην παρεχομένων δι' ἐνίων ὀργάνων τοῦ τύπου ἐλαφρῶν διδασκαλιῶν. Ὁ δὲ λαὸς ἡμῶν πεπεισμεθα, ὅτι θέλει συνειθίσῃ νὰ τρέφεται δι' ὑγιоῦς διδασκαλίας καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἀποκτηνωτικῶν ψυχοφθόρων διδαγμάτων.

Ἄν δὲ ἐν τινι γωνίᾳ αἱ ψυχαὶ τῶν χριστιανῶν κλείσωσι πρὸς τὰ σαλπίσματα τοῦ Εὐαγγελίου, ἄλλαι ἀλλαγῆς εἰς τὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου, ὅπου εἶνε διεσκορπισμένοι ὁ ἑλληνισμός, θὰ διανοιγῶσι καρδίαι καὶ θέλουσιν ἐγκολπωθῆ τὰ ῥήματα τῆς αἰωνίου καὶ ἀληθινῆς ζωῆς, ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ νῦν, ὁπότε τὴν ἐνταῦθα μερικὴν ψυχρότητα ἀναπληροῖ καὶ ἀποζημιῶναι ὁ ἀλλαγῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀναπτύσσονται ἐνθουσιασμοὶ καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις πρὸς τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου».

Τοῦτο ἀποτελεῖ παρ' ὅλα τὰ προεκτεθέντα ζοφερὰ σημεῖα εὐοίωνον ἀκτίνα παρηγορίας, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν εἶνε καταδικασμένος νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ ζῆσῃ μὲ ὑψηλὸν καὶ ὑπερήφανον τὸ μέτωπον, ἀντλῶν δύναμιν παρὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ φωτός, τὸ ὅποιον τοσάκις ἀνεγέννησεν αὐτὸν ἐκ τῆς τέφρας καὶ τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τοὺς βασιλικοὺς θρόνους.

Κτίριον. — **Λωρεζέ.** — **Συνεσφοραὶ.**

Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν.

Ἐτερον εὐοίωνον σημεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπαισιοδοξία, εἶνε καὶ ἡ ληφθεῖσα γενναία ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου, ἵνα ἀποκτήσῃ ἡ «Εὐσέβεια» ἰδιόκτητον Μέγαρον, ἐνσαρκῶνον τὴν ὄντοτητα καὶ ἐκπολιτιστικὴν αὐτῆς δρασίαν.

Καίτοι δὲ τὸ Μέγαρον τοῦτο θέλει στοιχίσῃ περὶ τὰς 2000 λίρας Τουρκίας, ὅμως προέβημεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν μὲ τὸ εὐτελὲς παρὰ τῇ Τραπεζῇ Ἀνατολῆς ἀποθεματικὸν ποσὸν τῶν 250 λιρῶν ὀθωμανικῶν, δαπανήσαντες μέχρι σήμερον πλέον τῶν 500 λιρῶν ὀθωμανικῶν.

Εἰς τὴν γενναίαν ταύτην ἀπόφασιν προέβη τὸ Συμβούλιον ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι δὲν θὰ λείψωσιν ἐν τῷ ἔθνεϊ ἡμῶν αἱ εὐγενεῖς καρδίαι, αἵτινες διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ὀβολοῦ θέλουσι συντελέσῃ εἰς τὴν θεμελίωσιν τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς ἡμῶν.

Καὶ ὄντως μόλις ἤρχισεν ἀνεγειρόμενον τὸ οἰκοδόμημα ἀνεφάνησαν ἀμέσως καὶ οἱ ἐνθουσιώδεις εὐγενεῖς δωρηταὶ οἱ μέλλοντες νὰ δώσωσι σάρκα καὶ ὄστια εἰς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τῆς Ἀδελφότητος. Οὕτως ἐκ μὲν τῆς Ἀμερικῆς διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐκεῖ ἀπεσταλμένου τῆς Ἀδελφότητος κ. Γρηγορίου Σουβατζίδου ἀπεστάλησαν μέχρι τῆς 31ης Ἰουλίου

ἔ. ἔ. 15955,50 γρόσια τρεχοῦμενα, ὁ δὲ ἐνταῦθα ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς παντὸς μεγάλου ἔργου ἐντιμότητος κ. Χρῆστος Βαρουτσῆς ἐδωρήσατο λίρας Τουρκίας 25, ἡ δὲ εὐγενὴς δέσποινα κ. Καλλιρρόη Ἀρσενικοῦ ἐδωρήσατο μίαν οἰκίαν ἐκποιθησομένην τῇ συγκαταθέσει αὐτῆς ἀντὶ λιρῶν ὀθωμανικῶν 275, ὧν τὸν τόκον ἐφ' ὅρου ζωῆς θέλει λαμβάνῃ ἡ εὐγενὴς δωρητρία.

Τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα ἀφιερῶματα, ὡς μὴ εἰσπραχθέντα εἰσεῖν, δὲν κατεχωρήθησαν εἰς τὸν ἰσολογισμόν τοῦ διαρρεύσαντος ἔτους.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀδελφότης προῆλθεν ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἥτις δύναται νὰ καυχᾶται, ὅτι ἐξ αὐτῆς προῆλθεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἀνατολῇ, τρέφωμεν τὴν πεποιθησιν ὅτι αἱ εὐγενεῖς κυρίαί τῆς ἐνορίας ταύτης ἢς καύχημα καὶ στέφανος εἶνε ἡ Ἀδελφότης «Εὐσέβεια», θέλουσιν ἀναλάβῃ μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν κυριῶν τῆς Σμύρνης τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν καὶ ἐπιπλώσιν τοῦ οἰκοδομουμένου Μεγάρου, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ὁποίου θέλουσιν ἀκούῃ τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ ὁποῖα πρώτας αὐτὰς ἠλευθέρωσαν ἐκ τῆς ταπεινῆς δουλείας, εἰς ἣν ἦτο καταδικασμένη ἡ γυνὴ πρὸ Χριστοῦ, ἐξυψώσαντα αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνδρός.

Ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῃ φυλῇ, ἐχοῦσιν ἐνδοξαίτην πατρικὴν κληρονομίαν, δὲν ἐπιτρέπονται σχελιασμοὶ καὶ ἐκ-

φράσεις ἀπογοητεύσεως καὶ ἀπισιοδοξίας, ἀλλὰ μόνον ὑπόδειξις ἀπλή τῆς κατευθύνσεως, ἣν δέον νὰ ἐπιδιώκη αὕτη, τελευτῶντες, ἐκφράζομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι, ἂν καὶ δὲν εὐρέθησαν οἱ Μαικήναι, οἵτινες νὰ προικοδοτήσωσι διὰ μεγάλων ποσῶν τὸ μόνον ἐν Ἀνατολῇ δρωῶν σωματεῖον, τὸ ὁποῖον καταγλαίξει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ προηγμένου καὶ ζῶντος τὴν ἀληθινὴν ζωὴν χριστιανικοῦ κόσμου τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, καὶ ἀναγάγωσιν αὐτὸ εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην περιωπὴν, εἰς ἣν εὐρίσκονται τὰ τοιαῦτα σωματεῖα ἐν ταῖς ἄλλαις χριστιανικαῖς Ἐκκλησίαις, διαθέτοντα ἑκατομμύρια ὄλα κατ' ἔτος πρὸς διάδοσιν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, αἱ γενόμεναι ἤδη παρ' ἡμῶν εὐγενεῖς αὗται ἀπαρχαὶ τῶν δωρεῶν θὰ κινήσωσι τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον πάντων τῶν παρισταμένων ἐνταῦθα, πολυταλάντων τε καὶ μὴ, πρὸς ἐγγραφὴν μελῶν καὶ παροχὴν γενναίων δωρεῶν, ἵνα οὕτω διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας γιγαντωθῇ τὸ εὐγενές

ἔργον τῆς «Εὐσεβείας» καὶ παραγάγῃ τοὺς ἀγλαοὺς κερπούς τῆς δόξης, τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀνυψώσεως τοῦ εὐγενοῦς ἡμῶν λαοῦ, μέλλοντος τὴν προσεχῆ ἐπετηρίδα νὰ ἐορτάσῃ ἐν τῷ ἰδιοκίτῳ τῆς Ἀδελφότητος Μεγάρῳ, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἡλεεινὸς προβολεὺς τῆς διαδόσεως τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδεσιμώτατον Παπᾶ Θεόδωρον Χ. Κουτσουπνέλλην (Πολυχνίτον—Μιτυλήνης) καὶ κ. κ. Γ. Ἀσημακόπουλον (Σουφλί) καὶ Πασχάλην ἸΜιχαηλίδην (περιοδεύοντα). Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.—Αἰδεσιμώτατον Παπᾶ Εὐστράτιον Ῥηγέλλην (Καλλονὴν—Μιτυλήνης) καὶ Κον' Ἰωάννην Οἰκονόμου (Ἀζιζιέ). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίαις ὑμῶν. Αἰδεσιμώτατον Παπᾶ Πιντελεήμονα Σκυριώτην (Βρύουλλα) καὶ κ. Δάμπρον Β. Βλασματζῆν (Καβάλλα). Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. Κον Χρηστον Μάλλιον (Νιγρίταν). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίαις ὑμῶν.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ	Γρ. ἀργ.	24
› ταῖς ἐπαρχίαις.	›	30
› τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
› Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τεῦχος μεταλ. 2

Ἑπεύθυνος: Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΑΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφεῖου Ο ΕΡΜΗΣ.